

Що відбувається з людиною після смерті?
Чи існує душа? Це кінець чи тільки початок?

Відповіді на ці запитання Крис дістав, переступивши край вічності. Його земне життя завершилося... але, виявляється, попереду є щось інше! Після довгих блукань у вогкій темряві Крис опинився в місці, де немає смутку. Це – Рай... Але спокою в ньому Крис не знайшов. Його кохана, не витримавши самотності, вкоротила собі віку. І, щоб визволити її та врятуватись від розпачу, Крис разом зі своїм провідником у потойбіччі вирушає у найнебезпечнішу подорож крізь безкінечні незнані світи...

Приголомшлива історія про життя, смерть та велике кохання, яке сильніше за неї.

Цей роман миттєво став бестселером, викликавши численні дискусії в літературних і наукових колах. А фільм за його мотивами з неперевершеним Робіном Вільямсом у головній ролі здобув премію «Оскар» і став справжнім каноном для американського кінематографу.

Ричард Метисон – автор, який найбільше вплинув на мене.

Стівен Кінг

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9100-6

9 789661 491006

Ричард
МЕТИСОН

КУДИ ПРИВОДЯТЬ МРІЇ

Ричард МЕТИСОН

Ричард Метисон заслуговує нашого часу,
уваги і великої любові.

Рей Бредбері

КУДИ ПРИВОДЯТЬ МРІЇ

Найнебезпечніша подорож у житті.
У житті після смерті

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Richard Matheson

What Dreams May Come

A novel

Ричард
Метисон

**КУДИ
ПРИВОДЯТЬ
МРІЇ**

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
М97

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Matheson R. What Dreams May Come :
A Novel / Richard Matheson. — New York :
A Tom Doherty Associates Book, 2004. — 288 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-14-9100-6 (укр.)
ISBN 978-0-765-30870-3 (англ.)

© Richard Matheson, 1978
© DepositPhotos.com /mimadeo,
Mobilee, обкладинка, 2015
© Hemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», переклад та
художнє оформлення, 2015

З любов'ю і вдячністю моїй дружині,
яка збагатила моє існування ніжністю своєї душі

До читача

Передмова до твору майже ніколи не потрібна. Це мій десятий опублікований роман — писати передмови до будь-якого з дев'яти попередніх навіть не спадало мені на думку.

Але цей, як мені здається, потребує невеличкого вступу. Оскільки його тема — життя після смерті, перш ніж читати, слід збагнути, що лише один з аспектів роману є цілковито вигаданим: герої та їхні стосунки.

Всі інші деталі, за кількома винятками, виведені безпосередньо з дослідження за цією темою.

З цієї причини наприкінці роману я додаю список книг, використовуваних під час дослідження. Як побачите, список є довгим і різноманітним. І хоча ці книги дуже різняться за авторами, часом і місцем видання, вони глибоко однорідні за змістом.

Добре було б, звісно, прочитати їх усі, аби переконатися самим. Я закликаю вас так і зробити. Це стане для вас повчальним — і небуденним — досвідом.

*Ричард Метисон
Калабасас, Каліфорнія,
серпень 1977 року*

Які нам сни присняться після смерті,
Коли позбавимось земних суєт?¹

*Вільям Шекспір,
«Гамлет», акт III, сцена 1*

¹ Переклад Леоніда Гребінки (1986).

Вступ

Рукопис, який ви збираєтесь прочитати, потрапив мені до рук таким чином.

Ввечері 17 лютого 1976 року в наші двері подзвонили, і моя дружина пішла відчиняти. За хвилину вона повернулася до спальні, де ми дивилися телевізор, і сказала, що мене хоче бачити якась жінка.

Я встав і пройшов до передпокою. Вхідні двері були відчинені. На ганку стояла висока, добре вдягнена жінка років за п'ятдесят. У руках у неї був великий пухкий конверт.

— Ви Роберт Нільсен? — спитала вона.

Я відповів ствердно, і вона простягнула мені конверт.

— Тоді це вам, — промовила вона.

Я глянув на нього з підозрою і спитав, що в ньому.

— Послання від вашого брата, — була відповідь.

Це лише підсилило підозру.

— Що ви маєте на увазі? — спитав я.

— Цей рукопис продиктував мені ваш брат Крис, — сказала вона.

Слова жінки обурили мене.

— Не знаю, хто ви, — сказав я, — та якби ви мали хоч малесеньке уявлення про мого брата, ви б знали, що він більше року як помер.

Жінка зітхнула.

— Я *знаю* це, містере Нільсен, — втомленим голосом відповіла вона. — Я екстрасенс. Ваш брат передав мені цей матеріал з...

Побачивши, що я зачинаю двері, жінка зупинилась і випалила:

— Містере Нільсен, *благаю!*

Її голос звучав так щиро і наполегливо, що я глянув на неї з подивом.

— Шість виснажливих місяців я працювала над цим рукописом, — продовжила вона. — Не тому, що мені так хотілося. В мене купа власних справ. Але ваш брат не полишав мене у спокої, доки я не записала його послання, все до останнього слова, і не пообіцяла, що передам його вам.

У її голосі пролунав відчай.

— А тепер заберіть його і дайте вже мені спокій.

З цими словами вона тицьнула конверт мені в руки, розвернула і поспішила вниз до пішохідної стежки. Я бачив, як вона сіла в своє авто і поїхала якнайшвидше.

Ніколи більше я не зустрівав цієї жінки і не чув про неї. Навіть імені її не знаю.

Я вже тричі прочитав рукопис. Знати б тільки, що з ним робити.

Я людина не релігійна, та, як кожен з нас, хотів би вірити, що смерть — дещо більше, ніж просто забуття. І все ж мені важко, якщо взагалі можливо, сприймати цю історію за чисту монету. Я тримаюся думки, що все це і є не більш як *історія*.

У ній і справді є деякі факти. Факти з життя мого брата і його родини, які та жінка знати просто не могла, хіба припустити, що вона вдалась до кількамісячного складного — і недешевого — розслідування, аби розкопати їх, перш ніж

створити рукопис. Якщо так, то навіщо їй це? Що вона могла виграти від цієї махінації?

Я маю чимало різноманітних запитань стосовно цієї книги. Не буду їх перелічувати, а краще дам читачеві можливість сформулювати власні. Лише в одному я впевнений: якщо цей рукопис — правда, кожному з нас слід задуматись про своє життя. Глибоко задуматись.

*Роберт Нільсен
Ісліп, Нью-Йорк,
січень 1978 року*

Смертний сон

Стрімкий вир зображень

Є така фраза: «Почніть від початку». Я не можу цього зробити. Я починаю з кінця — з завершення моїх днів на землі. Викладаю тобі все, як воно сталося, — і те, що сталося потім.

Кілька слів щодо тексту. Ти читав мої твори, Роберте. Цей звіт може здатись несхожим на них. Причина в тому, що мої можливості обмежені людиною, яка його пише. Мої думки мусять проходити крізь її розум, і я не владний з цим нічого зробити. Не всі зерна будуть просіяні крізь сито. Зрозумій, якщо текст виявиться занадто спрощеним. Особливо спочатку.

Ми з нею й так робимо все, що можемо.

Дякувати Богу, того вечора я був сам. Зазвичай ми ходили в кіно разом із Йеном. Двічі на тиждень — ти ж знаєш, через мою роботу.

Того вечора він не пішов. Грав у шкільній виставі. Дякувати Богу ще раз.

Я був у кінотеатрі біля торговельного центру. Не можу продиктувати назву. Якась довга, складалася з двох частин. Спитай назву в Йена.

Коли я пішов з кінотеатру, було за одинадцять. Я сів у машину й поїхав на майданчик для гри в гольф. Маленький — дитячий. Не можу передати це слово. Гаразд. Скажу по буквах. Повільно. М-і-н... і-а... т-ю-р... н-и-й. Добре, е.

Там був жвавий рух, на тій... вулиці? Ні, ширше. А-ве... ню? Неточно, але підійде. Мені здалося, що можна виїхати, тож я почав рух. Та мав зупинитись — мені назустріч летіла машина. Там було досить простору, щоб об'їхати моє авто, але вона цього не зробила. Вдарила в переднє ліве крило. Автомобіль закрутився.

Мене трусило, але я був пристебнутий поясом. Не поясом. П-а-с-ком. Я не мав отримати важких поранень. Але з'явився фургон і вдарив у заднє праве крило моєї автівки, викинувши її на центральну смугу. У протилежному напрямку рухалась вантажівка. Вдарила мою машину просто в лоб. Я чув тріск і скрегіт, чув, як ламається скло. Я вдарився головою, і чорна безодня поглинула мене. Здається, на мить я побачив самого себе — скривавленого, непритомного. Потім настала темрява.

Я знов опритомнів. Боліло нестерпно. Я чув жахливий звук власного дихання, неглибокого й повільного, з раптовими схлипами. Мої ноги були холодні як лід. Я пам'ятаю це.

Поступово я відчув кімнату навколо себе. Гадаю, людей також. Щось не давало мені бути впевненим. Сидачя. Ні, ще раз. С-е-д-а-ц-і... седація.

До мене долинув голос. Він щось промовляв пошепки, але слів я розібрати не міг. На мить я побачив поруч із собою чийсь фігуру. Мої очі були заплющені, але я її бачив. Я не міг розібрати, була це чоловіча чи жіноча фігура, але я знав, що вона промовляє до мене. Слів я не чув, тож вона пішла.

Новий напад болю, тепер уже душевного, поступово охоплював мене. Біль наростав, наче звук, коли вмикаєш радіо. Це був уже не мій біль, а біль Енн. Вона ридала від страху.

Через те, що мене було поранено. Вона боялася за мене. Я відчував її муку — страждання були нестерпними. Силою волі я намагався відігнати ману, але не міг. Намагався вимовити її ім'я, але марно. Не плач, думав я. Зі мною все буде добре. Не бійся. Я люблю тебе, Енн. Де ти?

Тієї миті я був удома. Був недільний вечір. Ми всі перебували в залі, гомоніли й сміялися. Енн сиділа поруч зі мною, поруч із нею Йєн. За Йєном — Ричард, і на іншому кінці дивану — Марі. Однією рукою я обіймав Енн, яка притулилась до мене. Вона була тепла, я цілував її в щоку. Ми посміхались одне до одного. Був недільний вечір, тихий і спокійний, і ми всі були разом.

Я відчув, що темрява починає розсіюватись. Я лежав у ліжку. Знову повернувся біль, пронизавши мене наскрізь. Ніколи в житті мені не було так боляче. Я відчував, що мене відносить. Саме так — відносить.

Я чув тепер зловісний звук — наче гуркіт у моєму горлі. Я молив Небо, щоб Енн і діти не опинилися поряд. Це б їх дуже налякало. Я благав Бога не дати їм почути той страхливий звук, захистити від цього жахіття.

І тоді у мене в голові промайнула думка: «Крисе, ти помираєш». З усіх сил я намагався вдихнути, але рідина, що накопичилась у дихальному горлі, не пропускала повітря. Я почувався кволим і важким, зав'язлим у гущі.

Хтось був поруч із ліжком. Знову та фігура.

— Не опирайся цьому, Крисе, — промовила вона.

Я лише розлютився від цих слів. Хоч би що це було, воно хотіло моєї смерті. Я опирався цьому. Не дамся. «Енн! — подумки кликав я. — Втримай мене! Не дай їм мене забрати!»

Я знову відчував, що мене відносить. Мене раптом осяянула жахлива думка, що поранення були занадто важкими. Я відчув миттєву слабкість. А тоді — щось зовсім незвичайне. *Лоскіт*. Знаю, це дивно. Безглуздо. Але це так. Лоскіт по всьому тілу.

Ще одна зміна. Я був уже не в ліжку, а в якійсь колісці. Я відчував, як вона гойдається туди-сюди, туди-сюди. Глибоко всередині я чув тоненький тріскіт. Такий звук буває, коли повільно знімаєш бинти. Болю було вже менше — поступово вщухав.

Злякавшись, я намагався знову відчутти біль. І він повернувся за кілька секунд, навіть гірший. Уже в агонії, я тримався за нього щосили. Він означав, що я ще живий. *Я не дамся.*

«Енн! — подумки кричав я, благаючи. — Втримай мене!»

Марно. Я відчував, як життя витікає з мене, чув звуки навколо, тепер голосніші. Чув, як рвуться сотні тоненьких ниточок. Я не відчував уже ані запаху, ані смаку. Чутливість покинула пальці ніг, потім усі стопи. Від низу догори ноги німіли. Я докладав усіх зусиль, аби знову їх відчутти, але не міг. Щось холодне поступово пронизувало мій живіт, мої груди. Доповзло до серця, наче кригою огорнуло. Я чув, як серце б'ється, повільно, зовсім повільно, наче траурний барабан.

Я раптом усвідомив, що відбувається в сусідній кімнаті. Я бачив літно жінку, яка лежала там, розметавши на подушці пасма сивого волосся. Жовта шкіра, руки, схожі на пташині лапи. Рак шлунка. Хтось сидів поряд, розмовляючи тихо. Донька. Я вирішив, що не хочу цього бачити.

За мить я полишив кімнату і був знову в себе. Біль майже зовсім стих. Я не міг відновити його, хоч як намагався. Я чув звук, схожий на дзижчання — саме так, дзижчання. Далі рвалися ниті. Я відчував, як усередині згортається кожна з них, обриваючись.

Щось холодне ворухнулося знову. Воно рушило далі, досягло голови. Решта все оніміло.

«Благаю!» — кликав я по допомогу. Голосу не було. Язик не ворухився. Я відчував, як усередині моє єство згортається, зосереджуючись у голові. Відчував тиск на мимбани — ні, давай іще раз. М-е-м-б-рани. Тиск ззовні і зсередини водночас.

Я почав рухатись назовні крізь просвіт у голові. Я чув дзижчання, і дзвін, і звук течії стрімкого потоку крізь вузьке гирло. Я відчував, що підіймаюся. Я був наче бульбашка, що стрибає вгору-вниз. Здається, я бачив над собою тунель, темний і безкінечний. Я озирнувся, глянув униз і був ошелешений виглядом власного тіла в ліжку, забинтованого й нерухомого. З трубками для штучного годування. З тілом мене з'єднувала нить, яка виблискувала сріблом. Тоненька, вона тяглася від мене до маківки моєї голови. Срібна нить, думав я, Боже мій, срібна нить. Я знав, що тільки вона підтримує життя в моєму тілі.

Мене охопила відрaza, коли я побачив, як засмикалися мої руки й ноги. Дихання майже перервалося. Обличчя скривилося в агонії. І знов я почав боротися. Спуститися вниз, об'єднатися зі своїм тілом! Ні, я не піду! Я чув свій мовчазний крик. *Енн, допоможи мені! Благаю! Ми маємо бути разом!*

Я змусив себе знизитись і зазирнув у власне обличчя. Губи були темно-сині, вся шкіра вкрита потом, наче росою. Я бачив, як роздуваються вени на шиї. М'язи почали скорочуватися. З усіх сил я намагався повернутись до тіла.

«Енн! — подумки гукав я. — Благаю, поклич мене назад, аби я міг лишитися з тобою!»

І сталося диво. Життя сповнило моє тіло, шкіра набула здорового кольору, вираз заспокоєння проступив на обличчі. Я дякував Богові — Енн і діти не мали бачити мене таким, як мить тому. Бачиш, я гадав, що повертаюся.

Але сталося інакше. Я побачив, як моє тіло в різнокольоровій оболонці здіймається за потягом срібної ниті. В мене виникло відчуття падіння. Потім пролунав різкий звук — наче луснула велетенська гумова стрічка, — і я відчув, що злітаю.

А тоді почався зворотний рух. Так, саме так. Зворотний рух — наче в кіно, тільки значно швидше. Ти не раз бачив і чув фразу: «Все життя промайнуло перед очима». Роберте, це правда. Промайнуло так швидко, що я не встигав стежити, —

Зміст

Смертний сон	12
Стрімкий вир зображень	12
Сон, у якому ти спиш.	17
Цей темний нескінченний кошмар	25
Знати, що я ще існую!	32
Моя присутність втрачає сенс	41
Існує дещо більше	50
Край вічного літа	61
Продовження на новому рівні	61
До будинку Альберта.	69
Думки матеріальні	74
Місце, у якому перебуваєш.	80
Твої проблеми — тут.	90
Сила думки.	96
Спогади не змовкають	101
Спогади чомусь затьмарилися.	106
Втрачаючи Енн знову.	109
Нехай зникне відчай	117
Дізнатися долю Енн.	122
Коли ми з Енн будемо разом.	127
Проблему розв'язано?	133

Цей гнітючий зв'язок.	138
Повернення кошмару	143
Коли позбавимось земних суєт.	153
Єдина прикра можливість.	153
Втратити Енн назавжди	161
Всередині нижчої сфери.	167
Впустити в себе темні думки.. . . .	175
На дні пекла	183
Свої окремі пекла	191
Де тепер перебувала Енн	198
Досягнути її душі	203
Провальний початок.. . . .	209
Прихисток туги	216
Лише біль та кров.	224
Є тільки смерть!	231
Битва скінчилася	239
Нехай пекло буде раєм для нас.	244
Куди приводять мрії	254
Індія.	254
Шлях розпочинається на землі.	260
Крізь вічність.	266
До мого кохання	272

Літературно-художнє видання

МЕТИСОН Ричард
Куди приводять мрії
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Г. В. Фурса*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *І. І. Чернова*

Підписано до друку 21.07.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Метисон Р.

М97 Куди приводять мрії : роман / Ричард Метисон ; перекл.
з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2015. — 288 с.

ISBN 978-966-14-9100-6 (укр.)

ISBN 978-0-765-30870-3 (англ.)

Що чекає на нас за порогом життя? Небуття чи вічність? Чи, можли-
во, нескінченна подорож? Саме така мандрівка поза простором та часом
судилася Крису після смерті. Щоб визволити кохану, яка вкоротила собі
віку, та знову знайти надію й любов, він ладен покинути рай і спуститися
в пекло. Адже справжнє кохання не зможе зруйнувати навіть смерть.

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО